והא פרה דטמויי מטמינן ליה דתנן (א)אמטמאין היו הכהן השורף את הפרה ומטבילין אותו להוציא מלבן של צדוקין שהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית ש"מ לא פסלה בה (מחשבת) טומאה שאני פרה הואיל דטבול יום א] לא פסיל בה אי הכי למה לי דמקדש כעין עבודה [בעינן] איבעיא להו מהו לקדש ידיו [ורגליו] ב] בכיור 1בממנו ג) אמר רחמנא ולא בתוכו או דלמא אפילו בתוכו אמר רב נחמן בר יצחק תא שמע ג) או שטבל במי מערה ועבד עבודתו פסולה הא מי כיור דומיא דמי מערה ועבד עבודתו כשרה גלא מי מערה איצטריכא ליה שלא תאמר כל גופו טובל בהן ידיו ורגליו לא כל שכן אמר רבי חייא בר יוסף ד)מי כיור נפסלין למתירין כמתירין לאברים כאברים רב חסדא אמר אף למתירין אין נפסלין אלא בעמוד השחר כאברין ורבי יוחנן אמר כיור כיון ששקעו שוב אין מעלהו למימרא דלעבודת לילה נמי לא חזי ה)והאמר רבי אסי אמר רבי יוחנן משמיה דאילפא כיור שלא שקעו מבערב מקדש ממנו לעבודת לילה ולמחר אינו מקדש מאי אינו מעלהו נמי ג] דקאמר לעבודת יום אבל לעבודת לילה חזי [אי הכי] היינו דרבי חייא בר יוסף

והא פרה דטמויי מטמאין ליה. אחר קידוש זה כדתנן ד] כו' וטבילה זו בהר המשחה היתה והכי תנן לה במסכת פרה (פ"ג מ"ו) ואחר טבילתו מיד הוא מסדר מערכתה ושורפה אלמא אחר הקידוש הזה היתה וש"מ לא פסלה לה ה] טומאה. י"ש חסרו"ן בספרי"ס ונראה לי הגירסא הכי שאני פרה הואיל וטבול יום כשר בה ו] טומאה לא פסלה בקידושין שלה: **אי הכי למה לי דמקדש.** הואיל ואין קידוש ז] כשאר (א) קידוש עבודה: **בכיור.** שיכניס ידיו ורגליו בתוכו: **הא כיור דומיא דמערה.** והיכי דמי כגון שנכנס לתוכו: **מי מערה אילטריך ליה.** כלומר לעולם דכוותיה בכיור נמי פסול והאי דנקט מי מערה אילטריך סד"א הואיל וטבילה מעלייתא היא עדיפא היא מכיור שהן שאובין וקידוש אין כאן וטבילה אין כאן אבל הכא טבילה איכא קמשמע לן: ה"ג **אמר רבי חייא בר יוסף מי כיור נפסלין למתירין כמתירין לאברים כאברים ורב חסדא אמר אף למתירין אין נפסלין אלא בעמוד השחר כאברים: מי כיור.** לפי זמן עבודה שהקידוש צריך לה הוי זמן מימיו ליפסל. אם עבודת [מתיר הוא כגון עבודת] דם או קמצים שנפסלים בבא הלילה עליהם כדאמרי' באיזהו מקומן (לקמן דף נו.) מנין לדם שנפסל בשקיעת החמה וכו' מי כיור נפסלין בשקיעת החמה אם לא נשקע הכיור בבור לפני שקיעת החמה נפסלים מימיו לקדש עוד מהם לצורך עבודת יום מחר אפי' שיקעו קודם עמוד השחר העושה לינה בכל מקום אינו מועיל לו שלפי עבודתו הוא חשובו וכן אם שקעו לפני שקיעת החמה והעלהו בלילה מכיון שמצאו הלילה שעה אחת חוץ לבור נפסלו מימיו לעבודת היום: **לאברים כאברים.** לקדש מהן לעבודת הקטר חלבים נפסלין בעמוד השחר כמו שאברים נפסלין בלינת עמוד השחר כדכתיב עד בקר י) אבל כל הלילה כשרין ח] לקדש מהן לעבודת לילה ט] ואם שיקעו קודם עמוד השחר מעט כשרין מימיו לקידוש עבודת [היום: **אף] למתירין כו' כאברים.** כשם שאין האברים נפסלין אלא בעמוד השחר אף כל לינות אין פוסלות בשום קדושה אלא בעמוד השחר י]: **ור' יוחנן אמר כיור כיון ששקעו.** בבור כדרך מלותו סמוך לשקיעת החמה: **שוב אין מעלהו.** כל הלילה. וקס"ד דאפי' לעבודת הלילה יא] קאמר ר' יוחנן דמיפסל בה העלאתו ואתרוייהו פליג: **לעבודת לילה.** הקטר חלבים: **ולמחר אינו מקדש.** קס"ד לאסור לקדש הימנו קאמר שנפסל בשקיעת החמה לעבודת יום אלמא כולה כרבי חייא סבירא ליה: **מאי אינו מעלהו נמי דקאמר.** רבי יוחנן לעיל לעבודת יום משום פסול עבודת יום קאמר לה שלא יפסלו מימיו לעבודת יום וקא סלקא דעתך השתא שהעלאת הלילה תפסלם לעבודת מתיר יב] כר' חייא: **אי הכי היינו דרבי חייא.** מאי יג] אינו מעלהו דקאמר רבי יוחנן עלה דר' חייא ודרב חסדא מאי אתא למימר הא רבי חייא נמי ה"ק: איכא

מי כיור נפסלין למתירין במתירין. פי' לדם וקומץ נפסלים מימיו בשקיעת [החמה] כמו שהמתירין נפסלין בשקיעת החמה כדאמר באיזהו מקומן (לקמן דף נו.): **ביור כיון ששקעו אין מעלהו.** למאי דס"ד השתא דהעלאת לילה פוסלן לכל עבודות יש תימה דתיקשי ליה כמה משניות דמסכת תמיד (דף כח.) שהיה מקדש לתרומת הדשן ואחיו הכהנים שהיו מקדשים כמו כן בלילה ז) ומיהו איכא לאוקמינהו כר' אלעזר בר"ש וכמאן דפסיק לעיל כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו יד] והא כרבי אבל קשה אכתי היאך היו עושין תרומת הדשן לרבי וי"ל בכהנים ישנים שניעורו כל הלילה ואין צריכין לקדש ומתני' דיומא (דף כב.) דמוכחא שהיה תרומת הדשן בכהני חדתי דקאמר עלה דלכך לא הוה פייס בתחילה בתרומת הדשן משום אונס שינה כר' אלעזר בר"ש אי נמי טו] י"ל שהיה להם מים בכלי שרת אחר כדי קידוש של תרומת הדשן ועוד יש לומר דמקידוש תרומת הדשן לא קשיא מידי דפסול עבודת לילה טז] דרבנן ויש עוד טעם להכשיר בתרומת הדשן טפי מבכולה לילה יז] כדפירש בקונטרס בסמוך ח) עוד יש לומר דניחא ליה למיפרך מדר' יוחנן אדר"י טפי ממתניתין דתמיד משום דאיכא לדחויי דסבירא ליה למתני' דמקרות הגבר עד נפרא לא פסלה לינה אפי' במים אע"ג דסוגיא דשמעתין ודאי לאו הכי סבירא ולהאי פירוש ניחא השתא דלא מצי לאקשויי מברייתא דלעיל [יט:] דפליגי בה רבי ורבי אלעזר בר"ש דקתני קידש בלילה צריך לקדש ביום דמשמע הא בלילה מיחזי חזי: **ביור כיון ששקעו.** פירוש האי דמהני שיקוע למים היינו קודם שנפסלו דלאחר שנפסלו אמרי' בפ' כל שעה (פסחים דף לד:) דאין זריעה להקדש: **ביור שלא שקעו.** השתא ס"ד דלאו דוקא יח] אלא אפילו שקעו מעלהו [ומקדש] לעבודת לילה אלא רבותא נקט הכי אע"פ שלא היה משוקע בשקיעת החמה כשר לעבודת לילה אבל לבסוף דמשני ומסיק דאיכא בינייהו גזירת שיקוע ניחא דנקט שלא שקעו דאם איתא דשקעו אין מעלהו עד תרומת הדשן: **מאי אין מעלהו דקאמר לעבודת היום.** פי' שיהא כשר לקדש לענין שיועיל לו קידוש לעבודת יום כגון קומץ ודם אבל לעבודת לילה כגון לאיברים חזי ופריך היינו דר' חייא בר' יוסף ומשני איכא בינייהו גזרת שיקוע כלומר לר"י אסור להעלותו גזירה שמא יפשע ולא יחזור וישקיענו דר' יוחנן אית ליה גזירת שיקוע ולהכי נקט שלא שקעו דאם שקעו לא יעלהו עד תרומת הדשן דלמא פשע אבל אם לא שקעו או שקעו והעלהו מקדש ממנו ור' חייא בר יוסף לא גזר וסבירא ליה דמעלהו כל שעה שירצה ולא חיישינן דלמא פשע וא"ת ולמה היו משקעין אותו כלל בערב היה להם להמתין עד סמוך לעמוד השחר כיון יט] שהיו יכולין [להעלות] כל הלילה לקדש לאברים וי"ל (דלמא) לא כ] רצו להמתין זמן שיקועו עד סמוך לזמן פסולו דלמא פשע ולא משקע ליה בעמוד השחר וה"ה שהיו יכולין לקבוע זמן שיקוע בתחילת הלילה או באמצעה דכדי איהא זכור בעמוד השחר אלא לפי שהוא זמן פסול מתירים של דם וקומץ קבעו זמנו בערב ולר' יוחנן אע"פ שעל כרחן יש להן להעלותן לתרומת הדשן לא דמי כדפי' בקונטרס [לקמן ח) וז"ל] דלא סגיא ליה בלאו קידוש זה שזכה לפייס של תרומת הדשן ולגזירת שיקוע ליכא למיחש דכיון שמצאו שקוע והעלהו ועכשיו הגיע זמן הסמוך לפסולו לא פשע ליה כב] והדר משקע ליה ולא דמי למעלהו בלילה שמניחו לקדש כהנים הבאין תמיד להקטיר ואתי למיפשע כג] וא"ת ויפסול מימיו ומה בכך והא השתא נמי כשמשקעו בעמוד השחר וחוזר ומעלהו ביום לא היה יכול לקדש במימיו למתירין דכבר נפסלו ולא מהני להו זריעה אלא לאברים היה יכול לקדש ומי הוא שוטה שיכול לקדש ביום קידוש גמור שיועיל לכל העבודות והוא עומד ומקדש קידוש שאינו מועיל אלא לאברים וי"ל דכיון דקידש להו המים בכלי שרת מלוה לשומרן כשאר קדשים שלא יפסלו כדפי' בקונטרס בהך דשמעתין אי נמי כדי שלא יבואו לידי נותר כד] ויטמאו את הידים וכשמעלין את הכיור ביום היו מערין מימיו בכלי שרת דפעמים שמקדשין הרבה כהנים בכל דדין ומי שיש לו לקדש לאברים מקדש מן המים שבכלי שרת ושנים עשר כהנים שהיו כה] מקדשין בבת אחת מן הכיור לצורך התמיד אף על פי שהיה פייס של תמיד קודם ע"ה כדמוכח במסכת תמיד (פ"א) מ"מ לא היו מקדשין בלילה עד שהיה יום ומעלין הכיור ונותנים מימיו בכלי שרת וממלאין אותו מים חדשים ומקדשים מהם שהרי היה זורק דם התמיד ונפסלו מימיו למתירין ולא מהני להו זריעה והא דפסלה להו לינה במים בכולה שמעתין היינו כרבי ולא כרבי אלעזר בר"ש למאי דפסיט אילפא לעיל כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו [וכולהו אמוראי דלעיל מודו דלכל הפחות ספיקא הוי והכא מפסט פסט ועוד צריך לומר דהא דאמר אביי לעיל דמקרות הגבר עד נפרא לא פסלה לינה היינו קידוש כו] אבל במים פוסלת והאי דפסלה נמי לינה במים אינו אלא מדרבנן דכיון דלא פסיל בקידוש לא פסיל במים דהכל [אחד] כדאמר לעיל כמחלוקת בזו כך מחלוקת בזו]. ורבינו פי' בענין אחר וזה לשונו ומאי אינו מעלהו דקאמר משום חשש עבודת היום שאם יעלהו לעבודת לילה קודם תרומת הדשן יהיו סבורים העולם שמשקעין אותו בשקיעת החמה שלא יפסלו המים למתירין וקודם השחר שלא יפסלו לאברים ויבא כו] לקדש ממנו למחר למתירין אף על פי שלא היה משוקע

עין משפט
נר מצוה

נב א מיי' פ"א מהלכות פרה הלכה יד:

ב מיי' פ"ה מהלכות ביאת מקדש הלכה י:

נג ג מיי' שם הלכה יא:

תורה אור השלם

1. וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת יְדֵיהֶם וְאֶת רַגְלֵיהֶם: שמות ל, יט

מוסף רש"י

מטמאין היו. נוגעין היו בו שרץ: **שהיו אומרים במעורבי שמש היתה נעשית.** ולרבנן טבול יום כשר, דנפקא לה מרבויא דקרא והזה הטהור על הטמא, טהור מכלל שהוא טמא, לימד על טבול יום שכשר בפרה, מכדי בטהור עסקינן ואתי דכתיב לעיל מיניה ולקח אזוב וטבל במים איש טהור למה לי למיהדר ולמכתב והזה הטהור, ליכתוב והזה על הטמא, אלא טהור כל דהו, ואשכחן טבול יום דאקרי טהור דכתיב ורחץ במים וטהר (חגיגה כג.):

שיטה מקובצת

לאברים באברים. וא"ת והיכא דשקעו בעמוד השחר למה נפסלו אף למתירין, אע"ג דנפסלים בלינה מועיל שקיעה מטעם זריעה מידי דהוי אמים שנטמאו דאמרי' (נדה דף יז:) משיקן במקוה וטהורין אלמא אמרי' דזריעתן מטהרתן, וי"ל דאין זריעה להקדש (פסחים דף לד:). וא"ת ולר' חייא בר יוסף הלא היו מי כיור נפסלין למתירין בהעלאתו לצורך תרומת הדשן בלילה, וי"ל דאפ"ה דכבר נפסלו בהעלאתו לצורך תרומת הדשן ובאותן המים לא היה מועיל הקידוש כי אם לאברים. וא"ת ממה היו מקדשין למתירין למחר, וי"ל דלמחר היו נותנין אותן מים שנפסלו בכלי שרת אחר וחוזר ושוקע הכיור בבור וממלאין מים חדשים למתירין, וא"כ הא דתנן (יומא דף לז.) אף הוא (היה עושה) [עשה] מוכני לכיור פי' כדי לחזור ולשקעו בבור בעמוד השחר, לא היה מועיל אותו שיקוע כי אם לקדש אותן כהנים [שנתעסקו בהקטרת] אברים. וא"ת כיון דמ"מ היה צריך לחזור ולמלאות מים חדשים למתירין כדפי' א"כ לאחר תרומת הדשן למה היו משקעין אותו כלל כיון דאותו שיקוע לא היה מועיל למתירין וליפסול אף לאברים ומיד לאחר עמוד השחר ישאבו מים חדשים לצורך מתירין ולצורך אברים, וי"ל דמשום הכי לא עביד הכי שאין מביאין קדשים לבית הפסול או פעמים שמתעסקין הרבה כהנים כו' (מהר"פ): **והאמר רב אסי א"ר יוחנן** כו' מקדש ממנו לעבודת הלילה. אלמא חזי לאברים. ואין לומר דההוא לראב"ש ור"י דהכא איירי אליבא דרבי, דקס"ד השתא דלמחר אינו מקדש הפי' הוא דאיפסל בלינה ואסור לקדש. [וא"ת] ואכתי מאי תיקן דמ"מ אימא דההיא (כרשב"א) [כראב"ש] לפי שיטת הקונטרס דפי' לעיל (דף כ. ד"ה דלא צריך) דהיינו לראב"ש ומודה במי כיור. וצריך לומר דנהי נמי דכראב"ש אתיא מ"מ מדראב"ש נשמע לרבי דכי היכי דלראב"ש מקדש הימנו לעבודת הלילה (ד)אע"ג דאסור לקדש הימנו לעבודת היום, כמו כן לרבי נמי, דהא לא פליגי אלא בקידוש אבל במים לא פליגי. כך הוא לפי שיטת הקונטרס. ומ"מ קשה [דמאי פריך] מההוא דאילפא כיון שאינו יכול להקשות רק ללישנא דאיפסל להו בלינה, דילמא כאידך לישנא דלא צריך לקדושי ואליבא דראב"ש הוא וכמחלוקת כו' ולא תיקשי מידי לר' יוחנן. ולכן נראה [כפי'] ריב"א דפי' לעיל (שם בשטמ"ק ד"ה למחר) דמדקאמר לעבודת לילה משמע הא עבודת יום לא, [ולפי"ז] פריך שפיר ממה נפשך דאי מפרשינן דמיפסל בלינה וכרבי קשיא דרבי אדרבי, ואי נמי מפרש דלא צריך לקדושי וכראב"ש, קשיא ממנו לרבי, דבהא לא פליגי כיון דמודה רבי [אלעזר בר"ש] במים כדפי' מדקאמר לעבודת לילה הא לעבודת היום אסור ואפ"ה מודה דמקדש לעבודת הלילה, כמו כן נשמע לרבי (מהר"פ): רש"י ד"ה אף למתירין כו' אף כל לינה אין פוסלת אלא בעמוד השחר. כי הטעם שהמים נפסלין בלינה אינו אלא מטעם קדושת הכלי, ודי לנו ליתן פסול לינה כדין שאר דברים הנקדשים בכלי שרת: תוד"ה ביור כיון כו' אבל קשה אכתי היאך היו עושין תרומת הדשן לרבי כו'. לשון מהר"פ, במה היו מקדשין בתרומת הדשן והיכא משכחת לה תרומת הדשן לרבי כו' עד [בכהנים ישנים שניעורו כל הלילה]. ולדידיה המוכני שעשה לכיור לא היה בשביל שלא יפסלו מימיו אלא כדי להשמיע את הקול כדמסיק בסוף שמעתין. ואע"ג דאכתי לא ידעינן טעמא דקלא, היינו דוקא בשעת שיקוע כדלקמן דקאמר שלא היו משקעין אותו עד תרומת הדשן והוא היה סובר דבשיקוע לא הוי קלא, אבל השתא נאמר לראב"ש שהיה משוקע עד תרומת הדשן והיו מעלין אותו לקדש ממנו, ושקיעה משום קלא להעזרה כי היכי דלשמעו כהני ולייתו. וא"ת אכתי כיון דלאברים כמתירין, תיפסל הקידוש בשקיעת החמה כמו (ל)המים לרבי מידי דהוי אלינה דפוסל בקידוש כמו במים, וי"ל דלפי פי' רבינו יחיאל מפרש ניחא דפי' דלאברים כמתירין אינו אלא מטעם גזירה דיש לתמוה מה טעם עבדו אברים כמתירין וכי עדיפי מים דקדוש עבודת אברים טפי מאברים גופייהו, אלא אין זה מן הדין אלא משום דגזרינן לצורך אברים אטו לצורך מתירין דאי שרית לקדש ממנו למחר לצורך אברים כי העלהו בלילה ושקעו בעמוד השחר אתי לקדושי ממנו לצורך מתירין, ואע"ג דבאברים גופייהו לא גזרינן אטו מתירין, התם היינו טעמא דודאי לא אתי למטעי לענין לילה דזיל קרי בי רב הוא גבי אברים [דכתיב] (ויקרא ו, ב) על מוקדה על המזבח כל הלילה וגבי מתירין כתיב (שם ז, לח) ביום צותו, אבל גבי מים של קידוש שפיר אתי לאחלופי כדפי'. והשתא נמי ניחא דדוקא במים שייך למיגזר כדפי', אבל בקידוש גופיה לא שייך למיגזר לאותו קידוש שנפסל בשקיעת החמה למתירין ומ"מ כשר הוא לאברים דלמאי ניחוש לה אי משום שלא יעשה עבודת מתירין באותו קידוש קודם לינת עמוד השחר, הא מתירין בלילה ליכא, ואי למחר כבר פסיל ליה אותו קידוש בלינת עמוד השחר אף לאברים, אבל (בקידוש) [במים] ששייך בהן שיקוע איכא למיגזר בין אברים [בין] מתירין בקדוש שקדשו מהן במים שקעו בעמוד השחר, ולכך אסור המים אף לאברים של לילה דאי לאו הא לא קיימא הא. מ"מ קשה מברייתא דלעיל (דף יט:) דקתני (בשילהי) קידש בלילה כו', (עד היה) א"כ [היה] מעלהו בלילה, וי"ל דניחא ליה להקשות דר' יוחנן אדר' יוחנן. ולמסקנא ניחא שפיר שאינו עושה אברים כמתירין. ועי"ל דמיירי כשקידש בכלי שרת ולכך חזי לעבודת לילה אבל הכא מיירי במי כיור. וכ"ת היא גופיה תיקשי לך מ"ש כלי שרת ממי כיור, [ולפין] מה שפי' שאין זה אלא מטעם גזירה ניחא דדוקא במי כיור איכא למיגזר הא אטו הא כדפי' לפי שרגילין כולם לקדש ממנו, אבל כלי שרת שאין רגילות לקדש ממנו לא רצו למיגזר. השתא דאתינא להכי שוב נוכל לומר דלרבי קידוש דתרומת הדשן היה בכלי שרת דלא גזרו כדפי' ולא נצטרך למידחק בכהני עתיקי ע"כ:

מסורת הש"ס

א) יומא ב. חגיגה כג. ע"ש פרה פ"ג מ"ז ע"ש, **ב)** כעי"ז ב"ק נא., **ג)** [לעיל כ:], **ד)** עי' ירוש' יומא פ"ב ה"א, **ה)** לעיל כ., **ו)** פסחים נט:, **ז)** שם:, **ח)** ע"ב ד"ה והאמר:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אי הכי וכו' כשאר קידוש הס"ד ואח"כ מ"ה ומשני כעין עבודה:

שינויי נוסחאות

א] יום כשר בה לא פסיל בה טומאה בקידוש שלה (*ש"מ). וכעי"ז ברש"י: ב] ורגליו גי' קדומות ל"ג לה וכ"ה בבה"ג. [ובש"מ] ולכא' מוכרח דל"ג רגליו, דהא בעינן דומיא דשירות כדלעיל יט ע"ב, ובשעת עבודה א"א לעמוד ע"ג כלי שרת (מרומי שדה עע"ש). וע"ע בגל' קה"י. ואמנם בכתה"י גרס' ליה, וכ"ה ברש"י: ג] תיבת נמי ל"ג בתוס' וברש"י כי"פ: ד] צ"ל דתנן. והוא תחילת דיבור (ש"מ): ה] צ"ל בה (ש"מ): ו] בה לא פסיל טומאה בקידוש שלה (*ש"מ): ז] קידושו (כי"פ): ח] כשרין מימיו (כי"פ): ט] לילה אבל אם היו משוקעים כל הלילה והעלן בעה"ש נפסלים בכך אף לאברים הס"ד ומה"ד אף למתירין כו' ואם שיקעו קודם וכו' כצ"ל (ש"מ). וכעי"ז בצ"ק וביפוך הסדר. ועי' תו"ק ודרכי יושר: י] בצ"ק מוסיף כאן התיבות דלעיל ואם שיקעו קודם עמוד השחר מעט כשרים מימיו לקידוש עבודת מתירין: יא] בשמכ"י נוסף היינו אברים ופדרים קאמר ר' יוחנן דמיפסל בהעלאתו, דס"ל דלאברים כמתירין וצריך שיהא משוקע כל הלילה ואתרוייהו פליג: יב] צ"ל מחר (ש"מ): יג] צ"ל האי (פ"מ, וכ"ה בכי"פ): יד] בזו ור' יוחנן סבר לה כרבי אבל כו' כצ"ל (ש"מ): טו] עי' ביאור דבריהם בצ"ק, ח"נ וטה"ק. ובמהר"ס שי"ף כתב דהך א"נ שייך לקמן בתוד"ה מאי אקו' וא"ת ויפסול וכו'. ובס' לשם זבח כ' דמקומו אחר התי' שאח"ז: טז] בס' ארעא דרבנן כ' דתיבת לילה הוא ט"ס וצ"ל לינה. ולענ"ד אין הכרח להגיה ודבריהם ניחא עפ"י גיר' שלנו (יד דוד וע"ש): יז] מבכולהו כדפירש (צ"ק), ועי' רש"ש: יח] דוקא שלא שקעו אלא כו' כצ"ל (ש"מ): יט] כדי שיהיו יכולין כל הלילה כצ"ל (צ"ק): כ] צ"ל דלא (שמכ"י): כא] צ"ל בכדי (ש"מ). נ"א ובלבד (גליון): כב] צ"ל ביה (ש"מ): כג] למיפשע עכ"ל כצ"ל (ש"מ): כד] לידי נותר נמחק (ש"מ). ועי' בגל' קה"י: כה] צ"ל היו (צ"ק): כו] צ"ל בקידוש (שמכ"י): כז] צ"ל ויבואו (ש"מ):

ליקוטים

דכתיב ממנו, הא בעלמא אפילו בתוכו שפיר דמי. (שו"ת הרשב"א ח"א סי' קנ"א) ואע"פ שדעת רבינו [הטור] בסי' קצ"ט שמשכשך ידיו בתוך הכלי לא עלתה לו נטילה לאכילה, וכן דעת רוב הפוסקים, ומ"מ לענין נטילת שחרית אפשר שעלתה לו דכיון דלא אשכחן מהפוסקים מ"ד דליבעי כלי אלא הך תשובה, והיא אומרת דשכשוך ידיו בכלי מהני, נקטינן הכי. מיהו משמע דהיינו לצאת ידי חובת נטילת ידים שחרית כדי לקרות ק"ש ולהתפלל, אבל להעביר רוח רעה השורה על ידיו לא סגי בשכשוך דלעולם אינה עוברת עד שיערה עליהם מים ג"פ ושכשוך ידים בכלי אפי' כמה פעמים לא חשיב אלא פעם אחד שכיון ששכשך ידיו פעם אחד נטמאו כל מים שבכלי ותו לא מהני מידי. (ב"י או"ח סי' ד')